

Arrest

nr. 215 778 van 25 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 3 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 augustus 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 13 augustus 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 december 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 10 september 2014 en op 16 december 2014.

1.3. Op 27 februari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 februari 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine en werd u op 2 april 1965 geboren in Koeweit. Uw moeder overleed bij uw geboorte. Samen met uw vader verhuisde u naar Egypte waar u tot 1976 verbleef. U verhuisde vervolgens naar Libanon waar u zich in het Shatila vluchtelingenkamp in Beiroet vestigde en bij de UNRWA registreerde. In 1979 sloot u zich daar aan bij Fatah. U werd ingedeeld bij de inlichtingendienst van Fatah, Westelijke Sector (al-Qita al Garbi), onder leiding van Abu Jihad (Khalil Ibrahim al-Wazir) en klom op tot de graad van ra'id (majoor). Uw gekozen "nom de guerre" was A.(...) K.(...). Na de inval van het Israëlsche leger verliet u samen met het leiderschap van Fatah Libanon en reisde u naar Tunesië. U verbleef vervolgens in Tunesië en pendelde eveneens tussen Algerije en Libië. In 1987 verhuisde u naar Bagdad, Irak, waar Fatah in samenwerking met de Iraakse inlichtingendienst een bureau oprichtte. In 1989 keerde u terug naar Libanon waar u zich in de stad Saida vestigde. U werkte toen onder leiding van Kamal Medhat (a.k.a. Kamal Naji en Abu Bilal) en opereerde in het vluchtelingenkamp Ayn al- Hilwa. In 1996 raakte u gewond bij een mislukte operatie om Abu Mohjin (Ahmed Abd al-Karim al-Saadi), de leider van Asbat al-Ansar, te arresteren. Tijdens uw herstel kreeg u de instructie om een huis in Shatila, Beiroet, te bouwen en huwde u vervolgens met Z.(...), E.(...) (O.V. 7.556.326) van Libanese nationaliteit. In 1998 ging u voor medische zorgen naar Saoedi-Arabië waar u tot 2002 verbleef. Bij uw terugkeer naar Libanon in 2002 werd u nagenoeg onmiddellijk thuis aangevallen door leden van Hamas en Jihad al-Islami omdat aan het licht was gekomen dat u werkzaam was voor de inlichtingendienst van Fatah. U vluchtte onmiddellijk naar Syrië waar u zich in Daraya vestigde. In september 2003 verliet u Syrië en reisde u met een vervalst Zweeds paspoort en vergezeld van uw echtgenote en uw dochter E.(...) K.(...), M.(...) (O.V. 8.231.923) naar Europa. Tijdens een transit in Boedapest werden uw echtgenote en uw dochter evenwel onderschept en vroegen jullie asiel aan bij de Hongaarse autoriteiten. Op 20 november 2003 verkregen jullie daar de vluchtelingenstatus. Omdat het leven in Hongarije moeilijk was verliet u Hongarije en reisde u samen met uw gezin naar Noorwegen waar jullie op 25 februari 2004 asiel aanvroegen. Na een incident met Palestijnen besloot u Noorwegen te verlaten en keerde u terug naar Syrië waar u zich opnieuw in Daraya vestigde. U reisde herhaaldelijk voor medische behandeling naar Saoedi-Arabië en keerde eenmaal voor één dag terug naar Libanon om Mahmoud Abbas en Abbas Zakhi te ontmoeten in een poging om uw verblijfssituatie te regelen. Na de moord op uw vroegere chef Kamal Medhat in maart 2009 besloot u Syrië opnieuw te verlaten en reisde u naar Zweden waar u en uw gezin op 3 april 2009 asiel aanvroegen. Toen u hoorde dat Noorwegen uw asielaanvraag zou overnemen besloot u terug te keren naar Syrië en vestigde u zich in Barzeh. In Syrië kon u, weliswaar tegen betaling, telkens rekenen op de bescherming van amid (brigadier-generaal) M.(...) H.(...) van de dienst paspoorten en immigratie voor Palestijnen. Voorts werd uw salaris doorbetaald door Fatah. Toen de veiligheidssituatie in Syrië verslechterde kon de amid u echter geen bescherming meer garanderen. Nadat uw dochter en uw echtgenote door onbekenden achtervolgd werden besloot u opnieuw naar Europa af te reizen. Door gebruik te maken van vervalste Zweedse paspoorten reisden jullie op 20 of 21 juli 2012 per vliegtuig van Syrië naar Frankrijk. Daar verbleef u tot 10 augustus 2012 alvorens per trein naar België te reizen waar u en uw echtgenote op 13 augustus 2012 asiel aanvroegen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw paspoort, een uittreksel van het burgerregister betreffende uw gezin, uw Palestijnse vluchtelingenkaart, een uittreksel van het burgerregister betreffende uzelf, een tijdelijke UNRWA registratiekaart, het Libanees rijbewijs van uw echtgenote, Thalystickets, de geboorteakte van uw dochter, een UNRWA registratiekaart, de Palestijnse vluchtelingenkaart van uw dochter, uw huwelijksakte, de uitslag van een bloedonderzoek, een medisch attest, een aanvraag van de PLO aan de Palestijnse ambassadeur tot hulp voor u en uw dochter, een reistoelating van uzelf voor uw echtgenote, diploma's van uw dochter en uw echtgenote, een verzoek gericht aan de minister van gezondheid, een attest van de PLO, een uittreksel van het burgerregister betreffende uw dochter, een certificaat van UNRWA, een foto van uzelf die een certificaat ontvangt van Abu Jihad, een foto van uzelf met Yasser Arafat en een foto van uzelf met Abbas Zakhi.

Op 21 maart 2016 diende uw dochter E.(...) K.(...), M.(...) (O.V. 8.231.923) zelf een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Op 28 november 2017 deed ze afstand van haar asielaanvraag.

B. Motivering

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen en de informatie waarover het CGVS beschikt dat u en uw echtgenote Z.(...), E.(...) (O.V. 7.556.326) de vluchtelingenstatus werden toegekend door Hongarije op 20 november 2003. Hierbij moet worden benadrukt dat dit gegeven géénszins met zich meebrengt dat het Commissariaat-generaal u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt internationale bescherming dient toe te kennen. Het Commissariaat-generaal moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

De vaststelling dat u de vluchtelingenstatus werd verleend door Hongarije houdt bovendien evenmin in dat het Commissariaat-generaal verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het Commissariaat-generaal de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49, § 1, 6° in samenlezing met artikel 57/6, 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek door Hongarije, dan is dit in casu het gevolg van uw keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem.

Doordat u een asielaanvraag heeft ingediend in België, is het Commissariaat-generaal immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aangezet om uw land van herkomst te verlaten te onderzoeken. Het Commissariaat-generaal moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Verder dient het Commissariaat-generaal eveneens rekening te houden met mogelijke uitsluitingsgronden die op u van toepassing kunnen zijn. De informatie waarop het CGVS zich in deze beslissing baseert is toegevoegd aan het administratief dossier.

Uit uw verklaringen, de documenten die u voorlegt en de informatie waarover het CGVS beschikt kan worden geconcludeerd dat u gezien uw profiel als, de facto staatloze, UNRWA Palestijn en officier bij de inlichtingendienst van Fatah; de activiteiten die u uitoefende in het kader van uw werkzaamheden voor de inlichtingendienst van Fatah; de vaststelling dat u in Libanon ontmaskerd werd door rivaliserende groeperingen; de aanslagen en moorden op uw voormalige collega's en oversten; en de situatie in uw opeenvolgende landen van gewoonlijk verblijf, in casu Libanon en Syrië, in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Niettegenstaande uw nood aan internationale bescherming dient, gezien uw profiel, de specifieke dienst waarvoor u werkzaam was en uw activiteiten voor deze dienst, in het kader van het onderzoek naar uw asielmotieven door het CGVS evenwel te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) vermelde uitsluitingsgronden.

Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of daden.

Artikel 1, par F (b) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 stelt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 1, par F (c) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 stelt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en de beginselen van de Verenigde Naties.

Opdat er van deelneming aan een in art. 1F van het Verdrag van Genève genoemd misdrijf sprake kan zijn, moet de asielzoeker individuele verantwoordelijkheid treffen. Het gegeven dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben begaan volstaat niet om te besluiten dat de vreemdeling niet kan uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus. Medeplichtigheid aan de in artikel 1, F beschreven misdrijven valt immers ook onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule, dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en de asielzoeker hierbij een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn handelen of zijn verzuim te handelen het misdadig gedrag faciliteerde. Een persoon moet niet fysiek het misdrijf hebben begaan. Het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan (UNHCR, Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses : Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 september 2003., nr.18). In dit verband wordt nog gewezen op de uitspraak van het Joegoslavië-tribunaal dat in de Tadic-zaak (Prosecutor v. Tadic Judgment Case No. IT-94-1-T ICTY Trial Chamber 7 May 1997) heeft overwogen dat een verdachte strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn handelen wanneer is komen vast te staan dat hij bewust deelnam aan het begaan van een misdrijf en indien zijn deelname een rechtstreekse en wezenlijke invloed had op het begaan van het misdrijf door zijn daadwerkelijke steun hieraan gedurende, voorafgaande aan of volgend op het misdrijf (rechtsoverweging 692). Onder "wezenlijke invloed" verstaat het Joegoslaviëtribunaal dat de bijdrage een feitelijk effect heeft op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van de verdachte had vervuld (rechtsoverweging 688). Er is dus sprake van een substantiële bijdrage als er een causaal verband bestaat tussen de handelingen van een persoon en het misdrijf in kwestie.

Fatah werd eind jaren 1950, begin jaren 1960 opgericht door ondermeer Yasser Arafat (Abu Ammar) en Khalil al-Wazir (Abu Jihad). De organisatie sloot zich aan bij de 'Palestine Liberation Organisation' (PLO) en bemachtigde vanaf eind jaren 1960 tot op heden het leiderschap van deze koepelorganisatie. De PLO, Fatah en met Fatah gelieerde groeperingen poogden door **gewapende strijd** Palestina te bevrijden en namen daarbij ook hun toevlucht tot **gijzelingen, vliegtuigkapingen, moordaanslagen, zelfmoordaanslagen en terroristische aanslagen**. Pas in 1988 zou de organisatie bij monde van Yasser Arafat publiekelijk afstand nemen van terrorisme om hun doel te bereiken. Verscheidene met Fatah gelieerde organisaties, zoals 'Force 17', 'Tanzim' of de 'Kata'ib Shuhada' al-'Aqsa' (al-Aqsa brigades), Fatah zelf en verscheidene facties binnen de PLO, zouden ook daarna echter nog gebruik maken van methodes die niet in overeenstemming zijn met het internationaal humanitair recht.

Uit uw verklaringen blijkt dat u tussen 1982 en 1987 werkzaam was in Tunis voor de inlichtingendienst van Fatah, Westelijke Sector, onder leiding van Abu Jihad. Volgens uw verklaringen werkten jullie toen met een groepering binnen de Palestijnse gebieden. "Palestijnen die klaar waren om operaties uit te voeren" zoals u het zelf stelt. Jullie regelden voor hen wapens en paspoorten voor het buitenland waar ze plannen bestudeerden en doorgaven en die ze na een paar dagen gingen uitvoeren. Gevraagd wat uw precieze taak was verklaart u dat u zich bezighield met **leveringen van wapens en plannen. U hield zich verder bezig met het verzamelen van informatie over patrouilles en konvooien, waar de beste plaatsen waren om aanslagen te plegen of om heen te vluchten. U voegt hier aan toe dat de informatie die u aan het CGVS geeft niet mag worden doorgegeven aan de mossad en dat er momenteel vrede bestaat tussen Fatah en Israël (CGVS II, p. 13).**

Van 1987 tot 1989 was u in samenwerking met de Iraakse mukhabarat (inlichtingendienst) werkzaam in Bagdad, Irak, voor de inlichtingendienst van Fatah, Westelijke Sector, onder leiding van Abu Jihad. U had toen al de graad van ra'id (majoor). In die hoedanigheid screende u jonge Palestijnen die vanuit de Jordaanse vluchtelingenkampen en Egypte naar u toe werden gestuurd. Deze screening had twee hoofddoelen. In eerste instantie het voorkomen van infiltratie door rivaliserende groeperingen of buitenlandse inlichtingendiensten. Ten tweede het selecteren van kandidaten voor Fatah zelf en nagaan voor welke taken ze geschikt waren. U zou tijdens die periode per week een vijftal personen gescreend hebben. Indien het infiltranten betrof maakte u een rapport op voor uw chef Abu Jihad en werd de betrokkene eenvoudigweg teruggestuurd. Uit uw verklaringen blijkt dat deze infiltrant, naargelang zijn profiel, vervolgens gebruikt werd om informatie te verzamelen, **gearresteerd werd, vervolgd werd, gemarteld werd of vermoord werd**. Indien het een geschikte kandidaat voor de organisatie betrof maakte u eveneens een rapport op en gaf u aan voor welke taak de kandidaat geschikt was. U vernoemt administratieve taken, inlichtingen verzamelen, **het plegen van aanslagen en het plegen van zelfmoordaanslagen**. De geschikte kandidaat werd vervolgens verder opgeleid in Libië door Muhammed al - Madani (CGVS II, p. 5-14).

Hierbij dient te worden opgemerkt dat Fatah en de PLO in het algemeen gedurende deze periode nog werden beschouwd als terroristische organisaties, dat ze toen nog geen afstand hadden genomen van terrorisme en dat Fatah, de PLO en met beiden gelieerde groeperingen tijdens deze periode meerdere gewapende of terroristische aanvallen uitvoerden op zowel militaire als burgerlijke doelen in Israël, de Palestijnse gebieden en het buitenland.

Gezien bovenstaande moet er worden geconcludeerd dat u jarenlang als hogere officier, in casu ra'id (majoor), werkzaam was voor de inlichtingendienst van Fatah, dat deze organisatie verantwoordelijk kan worden geacht voor daden die gekwalificeerd kunnen worden als misdrijven of handelingen die onder artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie vallen en dat er ernstige aanwijzingen bestaan dat u in die hoedanigheid persoonlijk in verband kan worden gebracht met daden die die onder artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie vallen.

Gelet op uw verklaringen met betrekking tot uw activiteiten in Bagdad van 1987 tot 1989, dient te worden vastgesteld dat u handelingen hebt gesteld waarvan u wist dat ze tot gevolg hadden dat personen **gefolterd of geliquideerd werden**. Foltering dient te worden gekwalificeerd als een ernstig, niet-politiek misdrijf in de zin van artikel 1F b van de Vluchtelingenconventie. De onderstaande redenering geldt bij uitbreiding ook voor het buitenrechtelijk doden (liquideren) van derden.

Het UNHCR stelt in deze dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. Volgens het UNHCR dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard (UNHCR, Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses : Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 september 2003). Dit blijkt tevens uit artikel 12, par 2 (b) van de Kwalificatierichtlijn waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bijzonder wrede handelingen, zelfs indien zij met een beweerd politiek oogmerk zijn uitgevoerd, als ernstige, niet- politieke misdrijven aangemerkt kunnen worden.

De daden waar u bij betrokken was vonden plaats buiten uw land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Foltering wordt in het Belgisch strafrecht gedefinieerd als "elke opzettelijke onmenselijke behandeling die hevige pijn of ernstig en vreselijk lichamelijk of geestelijk lijden veroorzaakt". Onmenselijke behandeling wordt gedefinieerd als "elke behandeling waardoor een persoon opzettelijk ernstig geestelijk of lichamelijk leed wordt toegebracht, onder meer om van hem inlichtingen te verkrijgen of bekentenissen af te dwingen of om hem te straffen, of om druk op hem of op derden uit te oefenen, of hem of derden te intimideren. (art. 417bis SW). Op het onderwerpen van een persoon aan foltering of een onmenselijke behandeling staan in het Belgisch strafrecht respectievelijk gevangenisstraffen van 10 tot 15 jaar en 5 tot 10 jaar (art. 417ter en art. 417quater SW). Bijgevolg kan dit misdrijf, dat een ernstige schending van de fysieke en/of psychische integriteit van het slachtoffer vormt, niet anders dan ernstig genoemd worden.

Ten slotte kan er ook geen sprake zijn van een politiek misdrijf, waarop uitsluiting niet van toepassing zou zijn. Het verbod op foltering is namelijk in het internationaal recht terug te vinden in talrijke verdragen (zie bv. art.3 EVRM en art.5 UVRM) en behoort tot het internationaal gewoonterecht. (UNHCR: Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, par.87).

Het belangrijkste verdrag in dit kader is het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke en onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984 en door België geratificeerd op 9 juni 1999 (B.S., 28 oktober 1999). Dit verdrag definieert foltering als "any act by which severe pain or suffering, whether physical or mental, is intentionally inflicted on a person for such purposes as obtaining from him or a third person information or a confession, punishing him for an act he or a third person has committed or is suspected of having committed, or intimidating or coercing him or a third person, or for any reason based on discrimination of any kind, when such pain or suffering is

inflicted by or at the instigation of or with the consent or acquiescence of a public official or other person acting in an official capacity. It does not include pain or suffering arising only from, inherent in or incidental to lawful sanctions." (art.1.1 CAT) Bovendien kunnen volgens dit verdrag geen uitzonderlijke omstandigheden worden ingeroepen ter rechtvaardiging van foltering. (art.2 CAT) Het UNHCR stelt eveneens dat "[...] Acts of torture are prohibited under international law. Depending on the context, they will generally lead to exclusion under Article 1F". (UNHCR: Guidelines on International Protection; Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, par.27).

Dient dan ook te worden geconcludeerd dat de foltering waarbij u betrokken was, gekwalificeerd moet worden als een ernstig niet-politiek misdrijf in de zin van artikel 1 par F (b) van de Vluchtelingenconventie. Deze conclusie geldt uiteraard ook voor de voornoemde liquidaties waar u bij betrokken was. Gelet op uw verklaringen aangaande uw functie en taken in de periode '87-'89 en het feit dat u zich bewust was van hetgeen er met door u ontdekte infiltranten zou gebeuren nadat u hen terugstuurde dient bovendien te worden besloten dat u een substantiële bijdrage leverde aan foltering en liquidatie van infiltranten en bijgevolg medeplichtig bent aan ernstige nietpolitieke misdrijven in de zin van artikel 1 par F (b) van de Vluchtelingenconventie.

Dient vervolgens te worden vastgesteld dat u zich in diezelfde periode eigenhandig bezighield met het **screenen, goedkeuren en doorsturen van personen die aanslagen en zelfmoordaanslagen dienden te plegen.**

De Palestijnse gewapende acties, waaronder dus ook aanslagen en zelfmoordaanslagen, waren volgens het oorspronkelijk charter van Fatah gericht op de "eradication of Zionist economic, political, military and cultural existence" waarbij "the Israeli existence is a Zionist invasion" en de "armed struggle is a strategy" die pas eindigt indien "the Zionist state is demolished" (Fatah charter, art. 8, 12, 19). Uw stelling dat er enkel militaire doelwitten werden geviséerd is gezien bovenstaande en de beschikbare info betreffende de verschillende acties die gelinkt worden aan Fatah, bezwaarlijk aannemelijk. Evenmin kan moeilijk volgehouden worden dat burgers niet het slachtoffer werden van deze acties. Artikel 137 van de Belgische strafwet dat werd ingevoerd ter omzetting van het Europees kaderbesluit inzake terrorismebestrijding uit 2002, stelt dat een misdrijf als terroristisch misdrijf dient te worden aangemerkt indien het door zijn aard of context een land of een internationale organisatie ernstig kan schaden en opzettelijk gepleegd is met het oogmerk om een bevolking ernstige vrees aan te jagen of om de overheid of een internationale organisatie op onrechtmatige wijze te dwingen tot het verrichten of het zich onthouden van een handeling, of om de politieke, constitutionele, economische of sociale basisstructuren van een land of een internationale organisatie ernstig te ontwrichten of te vernietigen (art. 137 SW)(Kaderbesluit van de Raad 2002/475/JBZ). Zelfmoordaanslagen in het bijzonder, jagen de bevolking van een samenleving doelbewust angst aan gezien hun specifiek verraderlijke aard, de intrinsieke onmogelijkheid om onderscheid te maken inzake slachtoffers, hun extreem gewelddadig karakter en hun ernstige doelbewuste en disproportionele gevolgen voor de geviseerde en getroffen samenleving. Bijgevolg dienen zelfmoordaanslagen waarvoor u geschikte kandidaten screende, goedkeurde en doorstuurde beschouwd te worden als terroristische misdrijven of misdrijven van terroristische aard. Zelfmoordaanslagen dienen gezien reeds voornoemde eigenschappen bovendien beschouwd te worden als niet-politieke misdrijven. Bepaalde misdrijven, in het bijzonder daden van terrorisme worden immers beschouwd als niet-politieke misdrijven, aangezien daden die worden beschouwd als van terroristische aard, disproportioneel zijn in het kader van om het even welk politiek doel (UNHCR, Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses : Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 september 2003, nr. 16). Aanslagen en zelfmoordaanslagen kunnen tot slot niets anders dan ernstig genoemd te worden gezien hun disproportioneel karakter, de wettelijke straffen op terroristische misdrijven en het feit dat ze potentieel een ernstige bedreiging vormen voor het leven of de fysieke en psychische integriteit van burgers.

Aanslagen, en zeker zelfmoordaanslagen dienen, in het licht van bovenstaande reeds gemaakte opmerkingen met betrekking tot de kwalificatie van bepaalde daden als ernstige niet-politieke misdrijven, dan ook gekwalificeerd te worden als ernstige, niet-politieke misdrijven in de zin van artikel 1F b van de Vluchtelingenconventie.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich eigenhandig bezighield met het screenen, goedkeuren en doorsturen van personen die aanslagen en zelfmoordaanslagen dienden te plegen. De daden waar u bij betrokken was vonden plaats buiten uw land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

U verklaart zelf dat u vele personen geschikt had bevonden om zelfmoordaanslagen uit te voeren (CGVS II, p. 13). U was zich hiervan opnieuw volledig bewust. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u zich eveneens bewust was van het feit dat u gebruik maakte van personen die eigenlijk niet de bedoeling hadden om Palestina te bevrijden of Israël aan te vallen. Ze wilden, zoals u het stelt, enkel een correcte weg naar het paradijs vinden (CGVS II, p. 9).

Er dient bijgevolg besloten te worden dat er voldoende ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u wetens en willens medeplichtig was aan het faciliteren van (zelfmoord)aanslagen, daden die zoals eerder uiteengezet onder artikel 1, par. F (b) van de Vluchtelingenconventie vallen.

Uw stelling dat deze zelfmoordaanslagen vrijdeld werden doet niets af aan bovenstaande. U werkte immers doelbewust mee aan de organisatie van deze zelfmoordaanslagen en uit uw verklaringen blijkt dat het feit dat ze niet zouden hebben plaatsgevonden louter het gevolg was van omstandigheden buiten uw wil om (CGVS II, p. 13, 14). Hierbij kan nog verwezen worden naar artikel 51 van de Belgische strafwet dat ook poging tot misdrijf strafbaar stelt (art. 51 SW).

Het CGVS wijst er ten slotte op dat terroristische daden, methoden en praktijken tevens kunnen gekwalificeerd worden als handelingen die in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties in de zin van artikel 1, par. F (c) van de Vluchtelingenconventie. Punt 31 van de Kwalificatierichtlijn van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 stelt dat handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties omschreven zijn in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties en onder andere zijn neergelegd in de resoluties van de Verenigde Naties betreffende maatregelen ter bestrijding van het terrorisme. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 28 september 2001 resolutie 1373 (2001) heeft aangenomen. In de preambule van deze resolutie wordt gewezen op „de noodzaak om met alle middelen, conform het Handvest van de Verenigde Naties, te strijden tegen de bedreigingen van de internationale vrede en veiligheid door terroristische daden”. Volgens punt 5 van die resolutie „zijn terroristische daden, methoden en praktijken in strijd met de doelstellingen en beginselen van de Organisatie van de Verenigde Naties en zijn het [...] financieren en plannen van terroristische daden of het aansporen tot dergelijke daden eveneens in strijd met de doelstellingen en beginselen van de Organisatie van de Verenigde Naties.” De VN Veiligheidsraad heeft vervolgens op 12 november 2001 resolutie 1377 (2001) aangenomen waarin hij “beklemtoont dat daden van internationaal terrorisme in strijd zijn met de in het Handvest van de Verenigde Naties genoemde doelstellingen en beginselen en dat het financieren, plannen en voorbereiden van daden van internationaal terrorisme, alsmede elke andere vorm van ondersteuning daarvan”, eveneens in strijd is met de daarin genoemde doelstellingen en beginselen. Niettegenstaande het Handvest van de Verenigde Naties alleen van toepassing is op staten, blijkt uit voornoemde resolutie van de VN Veiligheidsraad dat ook de handelingen van personen die niet belast zijn met de uitoefening van overheidsgezag onder de uitsluitingsgrond van artikel 1, par. F (c) van de Vluchtelingenconventie vallen.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet dienen (zelfmoord)aanslagen beschouwd te worden als terroristische daden of op zijn minst terroristische methoden of praktijken en kon worden geconcludeerd dat u betrokken was bij de voorbereiding en planning van deze zelfmoordaanslagen. U maakte hierbij gebruik, of misbruik, van de wil van personen die niet daadwerkelijk konden worden beschouwd als Palestijnse vrijheidsstrijders om het paradijs te bereiken.

Bovendien was u jarenlang als hogere officier werkzaam bij de inlichtingendienst van een groepering die werd beschouwd als een terroristische organisatie en dit tijdens een periode dat deze organisatie nog geen afstand had genomen van terrorisme en tijdens het gehele Israëlisch-Palestijns conflict, direct of indirect betrokken was bij meerdere terreuraanslagen tegen zowel burgerlijke als militaire doelen in Israël, de Palestijnse gebieden en het buitenland.

Tijdens deze periode hield u zich persoonlijk bezig met het plannen en faciliteren van aanslagen voor een groepering binnen de Palestijnse gebieden en het eigenhandig screenen, goedkeuren en doorsturen van personen die aanslagen en zelfmoordaanslagen dienden te plegen.

U hield zich daarna bezig met het verzamelen van informatie over leden van islamitische groeperingen en probeerde deze groeperingen te infiltreren. Het ging hier om de belangrijkste rivaliserende groeperingen die in conflict lagen met uw organisatie.

De informatie die u verzamelde werd vervolgens gebruikt door uw eigen organisatie of in het kader van de Oslo-akkoorden doorgegeven aan de Israëli's. U werkte hierbij ook samen met de Libanese autoriteiten (CGVS II, p. 4- 5, 14-18).

U werkte in deze hoedanigheid direct samen met de meest prominente figuren van het leiderschap van deze groepering, in casu Yasser Arafat, Abu Jihad, Kamal Medhat en Muhammed al – Madani (CGVS I, p. 3, 4, 5, 7, 10) (CGVS II, p. 3, 6). Ondermeer Abu Jihad wordt verantwoordelijk geacht voor enkele van de meest ernstige (terreur)aanslagen die door de groepering werden gepleegd.

U bekleedde bijgevolg jarenlang een verantwoordelijke internationale functie bij Fatah en was bovendien voortdurend persoonlijk betrokken bij prioritaire doelstellingen van deze organisatie. U stond in direct contact met het leiderschap van de groepering en was zich volledig bewust van de directe gevolgen van uw persoonlijke daden.

Zoals eerder reeds uiteengezet werd, dient te worden vastgesteld dat er ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat u willens en wetens een substantiële bijdrage hebt geleverd aan aanslagen en zelfmoordaanslagen gericht op burgerlijke en militaire doelen. De gedragingen waarmee u in verband wordt gebracht vormen ontegensprekelijk een vorm van ondersteunen en faciliteren van terrorisme en zijn bijgevolg onverenigbaar met de in het Handvest genoemde beginselen en doelstellingen. Als dusdanig dient u als medeplichtige te worden beschouwd aan uitsluitbare handelingen volgens artikel 1, F (c) van de Vluchtelingenconventie, en bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

U brengt geen afdoende verschoningsgronden aan die kunnen doen besluiten dat u niet betrokken was bij misdrijven en daden die onder artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie vallen of die u vrijpleiten van uw individuele verantwoordelijkheid.

Zo brengt u herhaaldelijk aan dat uw daden gekaderd dienen te worden in een oorlogssituatie en de specifieke situatie van het Palestijnse volk (CGVS II, p. 3, 6, 7, 8, 9). Zoals hierboven echter reeds werd gemotiveerd betekent de vaststelling dat bepaalde daden of misdrijven gepleegd werden omwille van bepaalde politieke motieven niet dat deze daden of handelingen niet kunnen worden gekwalificeerd als daden of misdrijven die onder artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie vallen.

Uw claim dat er tijdens de periode dat u werkzaam was voor de organisatie geen zelfmoordaanslagen effectief plaatsvonden kan evenmin aangenomen worden als een geldige verschoningsgrond. U werkte immers doelbewust mee aan de organisatie van deze zelfmoordaanslagen. De enige reden waarom deze zelfmoordaanslagen niet plaatsvonden bleek bovendien louter te wijten aan het ingrijpen van de Israëli's veiligheidsdiensten of door het verraderlijke handelen van de toenmalige Libische leider Qadhafi. U verklaart daarenboven zelf dat, indien uw toenmalige chef Abu Jihad niet vermoord zou zijn geweest, de operatie die u uitvoerde nog zou zijn verdergezet. U voegt hieraan toe dat, indien dit het geval was geweest, jullie de Israëli's dan misschien in de zee hadden gedreven (CGVS II, p. 7, 13, 14).

Uw stelling dat u zelf tegen zelfmoordaanslagen gekant bent kan evenmin beschouwd worden als een verschoningsgrond en stemt daarenboven niet overeen met de vaststelling dat u zich persoonlijk bezighield met de organisatie van zelfmoordaanslagen. U relativeert daarenboven zelf onmiddellijk uw afkeer van zelfmoordaanslagen door te stellen dat tijdens een oorlogsperiode alles mag en dat indien personen iemand vermoorden zij ook gedood mogen worden (CGVS II, p. 8). U voegt hier aan toe dat volgens uw leiders alles toegelaten was (CGVS II, p. 9)

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen moet dan ook worden vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u wetens en willens medeplichtig bent aan niet-politieke misdrijven en dat er tevens ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en de beginselen van de Verenigde Naties. U moet dan ook worden uitgesloten van de Vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, par. F (b) en (c) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Bijgevolg dient u om dezelfde redenen te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen daar ze enkel een aanwijzing vormen voor uw identiteit, herkomst, profiel en familiale situatie. Geen van deze documenten bevat enige informatie waaruit kan worden geconcludeerd dat u niet dient te worden uitgesloten van internationale bescherming.

Ter volledigheid dient te worden opgemerkt dat in hoofde van uw echtgenote Z.(...), E.(...) (O.V. 7.556.326) een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus werd genomen. Deze beslissing houdt niet in dat aan u eveneens een internationale beschermingsstatus moet worden toegekend aangezien elke asielaanvraag op haar individuele merites beoordeeld dient te worden. Bovendien oordeelt het CGVS dat u wel degelijk in aanmerking komt voor internationale bescherming maar dat uitgesloten moet worden van deze internationale bescherming.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid en artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar uw landen van gewoonlijk verblijf, in casu Syrië en Libanon. Een verwijderingsmaatregel is dan ook niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient te worden opgemerkt dat zowel aan u als uw echtgenote de vluchtelingenstatus werden toegekend door Hongarije op 20 november 2003.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1, F (b) en (c) van de Geneefse Vluchtelingenconventie en de artikelen 8 tweede lid c) (i), 31 eerste lid c) en d) en 33 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof van 17 juli 1998, voert verzoeker aan dat hij ten onrechte wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker meent dat artikel 1, F (b) van de Geneefse Vluchtelingenconventie met de grootst mogelijke omzichtigheid dient te worden toegepast. Hij wijst erop dat zijn activiteiten voor de inlichtingendienst van Fatah (van 1982 tot 1989) op datum van de thans bestreden beslissing zowat 29 jaar geleden beëindigd werden en dat voorliggende zaak de kern raakt van een zeer complex "*Midden-Oosten conflict*", met name het conflict tussen de Staat Israël en de Palestijnse bevolking naar aanleiding van de door Israël bezette gebieden. Dit conflict heeft sinds 1946 tot op de dag van vandaag niet alleen - langs weersijden - heel veel bloed maar ook ontzaglijk veel inkt doen vloeien, aldus verzoeker, die meent dat het - gelet op de recente gebeurtenissen in Gaza - er niet naar uitziet dat hier op korte termijn verandering in zal komen. Verzoeker argumenteert dat het geen twijfel leidt dat deze problematiek minstens langs twee invalshoeken kan en moet worden benaderd en dat het noodzakelijk is één en ander in historisch perspectief te plaatsten in een poging een meer objectieve kijk op de zaken te kunnen bekomen. Verzoeker betreurt dat in de bestreden beslissing iedere onderbouwde onpartijdige en historische benadering door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lijkt te ontbreken. Zo lijkt het Commissariaat-generaal geen enkel belang te hechten aan de in 1993 tussen Fatah en Israël afgesloten "*Oslo akkoorden*" die tot stand zijn gekomen na jarenlange vredesonderhandelingen tussen Fatah (onder leiding van Yasser Arafat voor wie verzoeker werkte) en Israël. Verzoeker merkt op dat de historische betekenis van de Oslo akkoorden - zelfs als nadien moest blijken dat de implementatie ervan problematisch bleek te zijn - toch moeilijk kan worden onderschat, zeker als de men de ernst en de huidige relevantie van de daden moet beoordelen op grond waarvan men anno 2018 - dus zowat 36 tot 29 jaar later - meent hem te moeten uitsluiten van iedere vorm van internationale bescherming. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal niet alleen geen enkele rekening heeft gehouden met de anciënniteit van de feiten waarop uitsluiting in zijn hoofde wordt gestoeld, doch evenmin met het feit dat de Oslo akkoorden een wending hebben ingeleid in die mate dat Fatah ijverde voor de vrede en zij dus haar vroegere ideeëngoed (bv. vernietiging van Israël etc...) heeft afgezworen. Verzoeker verwijst in dit verband naar overweging 157 van het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status: "*In evaluating the nature of the crime presumed to have been committed, all the relevant factor - including any mitigating circumstances - must be taken in to account. It is also necessary to have regard to any aggravating circumstances as, for example, the fact that the applicant already has a criminal record. The fact that the applicant convicted for a serious non-political crime has already served his sentence or has been granted a pardon or has benefited from an amnesty is also relevant. In the latter case, there is a presumption that the exclusion clause is no longer applicable,*

unless it can be shown that, despite the pardon or amnesty, the applicant criminal character still predominates." Verzoeker betoogt dat de Oslo akkoorden een nieuw tijdperk moesten inluiden en dat het de bedoeling was schoon schip te maken wat het verleden betreft, minstens toch voor alle partijen betrokken bij deze onderhandelingen. Dat achteraf is gebleken dat bij andere politieke groeperingen onder het Palestijnse verzet de Oslo-akkoorden in kwade aarde waren gevallen en het dus later tot confrontaties is gekomen tussen Israël en Hamas of tussen Hamas en Fatah, kan naar mening van verzoeker Fatah, laat staan hem zoveel jaren later niet worden aangewreven. Verzoeker benadrukt in dit verband dat Fatah, waarvan hijzelf minstens tot aan zijn definitieve aankomst in België aanhanger is geweest, aan de onderhandelingsstafel is aangeschoven teneinde een vrede met de Staat Israël te bewerkstelligen.

Verzoeker is voorts de mening toegedaan dat niet zomaar mag worden aangenomen dat de daden die hem worden aangewreven *per se* een niet-politiek karakter. Hij vestigt de aandacht op overweging 15 van de UNHCR Guidelines on International Protection: Application of the Exclusions Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees: *"A serious crime should be considered non-political when other motives (such as personal reasons or gain) are the predominant feature of the specific crime committed. Where no clear link exists between the crime and its alleged political objective or when the act in question is disproportionate to the alleged political objective, nonpolitical motives are predominant. The motivation, context, methods and proportionality of a crime to its objectives are important factors in evaluating its political nature. The fact that a particular crime is designated as non-political in an extradition treaty is of significance, but not conclusive in itself. Egregious acts of violence, such as acts those commonly considered to be of a "terrorist" nature, will almost certainly fail the predominance test, being wholly disproportionate to any political objective. Furthermore, for a crime to be regarded as political in nature, the political objectives should be consistent with human rights principles."* Verzoeker voert aan dat er geen twijfel over kan bestaan dat de daden waaraan hij - zij het op ondergeschikte wijze - zijn medewerking verleende in de jaren 1982-1989, *in casu* de screeningactiviteiten binnen de inlichtingendiensten van Fatah, een gewelddadig karakter vertoonden in absolute termen doch misschien niet in het licht van de agressie die het Palestijnse volk sinds 1946 en in de decennia erna moest ondergaan van de kant van Israël. Bovendien moet volgens verzoeker ook rekening worden gehouden met het criterium van *"actual harm inflicted"*. Onder verwijzing naar de richtlijnen van UNHCR, stelt verzoeker dat het bestaan van effectief aangerichte schade wel degelijk in overweging moet worden genomen om iemand al dan niet uit te sluiten van de vluchtelingenstatus. Het argument van het Commissariaat-generaal dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat zijn screeningoperaties in feite niet tot effectieve bomaanslagen hebben geleid, strookt dan ook niet met voormelde richtlijnen van UNHCR. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat de acties ondernomen door Fatah de bevrijding van het Palestijnse volk en het heroveren van haar grondgebied tot doel hadden, doeleinden die aannemelijk kunnen kaderen in politieke doeleinden die kunnen stroken met mensenrechtelijke principes. Wat folterpraktijken betreft, meent verzoeker dat de gehoorverslagen op geen enkel moment aantonen dat hij aan deze daden zijn medewerking heeft verleend, zelfs maar in ondergeschikte wijze.

Wat betreft de toepassing van de in de bestreden beslissing aangehaalde VN resolutie 1373 van 28 september 2001 alsook de VN resolutie 1377 van 12 november 2001, merkt verzoeker het volgende op: *"Terwijl dat alle daden van terrorisme, net als de aanslagen op 11 september 2001 (die enkele weken voor deze resolutie plaatsvonden), een bedreiging waren van de internationale vrede en veiligheid; Dat volgens het Handvest van de Verenigde Naties éénieder het recht had zich individueel of collectief te verdedigen; Dat het terrorisme met alle mogelijke middelen bestreden moest worden; Dat men was bezorgd om de opkomst van terrorisme in verschillende delen van de wereld, gemotiveerd door intolerantie of extremisme; Dat landen werden opgeroepen samen te werken en zelf maatregelen te nemen om terreurdaden te voorkomen en onderdrukken; Dat volgens onder meer resolutie 1189 uit 1998 landen geen terreurdaden mochten plegen of eraan meewerken tegen een ander land; Dat de Veiligheidsraad verklaarde dat terreurdaden in de 21e eeuw één van de grootste bedreigingen van de internationale vrede en veiligheid waren geworden; Dat ze bevestigde dat terreurdaden ongeacht hun motivatie niet te rechtvaardigen misdaden zijn; Dat ze onschuldige levens en de veiligheid en waardigheid van de mens in gevaar brengen en ook een bedreiging zijn van de sociale en economische ontwikkeling en de globale stabiliteit en vooruitgang; Dat alle lidstaten moesten dan ook samenwerken aan de strijd ertegen en elkaar bijstaan bij het uitvoeren van resolutie 1373.*

Dat zodoende het Antiterrorismecomité van de VN werd gevraagd manieren te zoeken voor die bijstand, zoals:

- Het opstellen van modelwetten,
- Het terbeschikkingstellen van technische, financiële en juridische programma's,
- Synergiën tussen die programma's.

Dat verzoeker niet goed inzielt hoe verwerende op p. 5 alinea 6 van de bestreden beslissing kan stellen dat "niettegenstaande het Handvest van de Verenigde Naties alleen van toepassing is op staten, blijkt uit voornoemde resolutie van de VN Veiligheidsraad dat ook de handelingen van personen die niet belast zijn met de uitvoering van overheidsgezag onder de uitsluitingsgrond van artikel 1, par. F (c) van de Vluchtelingenconventie vallen";

Dat de teksten van de voornoemde resoluties niet werden gevoegd bij het dossier door verwerende partij;

Dat verwerende partij in de bestreden beslissing op geen enkele wijze uitlegt - op grond van een tekstuele uitleg van de bewoordingen zoals aangewend in de voornoemde VN resoluties - waarom ook handelingen van personen die niet belast zijn met de uitoefening van overheidsgezag onder de uitsluitingsgrond van artikel 1, par F (c) van de Vluchtelingenconventie vallen;

Dat de voornoemde resoluties duidelijk gericht zijn aan het adres van Lidstaten van de Verenigde Naties en hen verplichtingen en taken opleggen in de strijd tegen het terrorisme;

Dat verwerende partij dus niet op dienstige wijze de voornoemde resoluties kan invoeren om verzoeker uit te sluiten van de Vluchtelingenstatus op grond van artikel 1, par F (c) van de Vluchtelingenconventie;

Verzoeker verwijst op dit punt nog naar punt 17 van de UNHCR Guidelines on International Protection: Application of the Exclusions Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees;

"Given the broad, general terms of the purposes and principles of the United Nations, the scope of this category is rather unclear and should therefore be read narrowly. Indeed, it is rarely applied and, in many cases, Article 1F(a) or 1F(b) are anyway likely to apply. Article 1F(c) is only triggered in extreme circumstances by activity which attacks the very basis of the international community's coexistence. Such activity must have an international dimension. Crimes capable of affecting international peace, security and peaceful relations between States, as well as serious and sustained violations of human rights, would fall under this category. Given that Articles 1 and 2 of the United Nations Charter essentially set out the fundamental principles States must uphold in their mutual relations, it would appear that in principle only persons who have been in positions of power in a State or State-like entity would appear capable of committing such acts. In cases involving a terrorist act, a correct application of Article 1F(c) involves an assessment as to the extent to which the act impinges on the international plane in terms of its gravity, international impact, and implications for international peace and security."

Dat verzoeker ook tenslotte op dit punt nog wenst op te merken dat de handelingen gesteld door hem in kader van zijn functies bij FATAH - i.e. tussen 1987 en 1989 - dateren van lang voor dat de voornoemde resoluties in het leven werden geroepen;

Dat deze handelingen ook kaderen in een geheel andere - en nauwelijks vergelijkbare - context met die omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot de totstandkoming van de in de bestreden beslissing geciteerde VN resoluties, nl. in de onmiddellijke nasleep van de wereldschokkende aanslagen van "9/11" op de World Trade Center Twin Towers in New York (VS) op 11 september 2001."

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: het artikel "Bloedbaden in Sabra en Shatila", te raadplegen op Wikipedia, een UNRWA temporary registration card, Resolutie 242 van de VN Veiligheidsraad, Resolutie 338 van de VN Veiligheidsraad, het artikel "Oslo-akkoorden", te raadplegen op Wikipedia en Resolutie 1373 van de VN Veiligheidsraad.

2.3. Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "De procedure is schriftelijk.

De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn."

Artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen.

Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd."

De Raad stelt vast dat de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota met bijlagen, waarin verzoeker dieper ingaat op onder meer de bloedbaden die werden aangericht Sabra en Shatila, de Israëlische bezetting van Palestijns grondgebied, de Oslo-akkoorden en de hieraan voorafgaande VN Resoluties 242 en 338, de toekenning van de Nobelprijs voor de Vrede aan Yitzak Rabin, Yasser Arafat en Shimon Peres en het tijdsverloop sinds de daden die hij heeft gesteld in het kader van zijn werkzaamheden voor de inlichtingendienst van Fatah, in wezen een loutere aanvulling op het verzoekschrift betreft en geen argumenten of elementen bevat die niet reeds in het verzoekschrift konden worden uiteengezet. De aanvullende nota bevat aldus geen 'nieuwe elementen' in de zin van voornoemd artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en wordt dienvolgens uit de debatten geweerd.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) hij jarenlang als hogere officier, *in casu* ra'id (majoor, werkzaam was voor de inlichtingendienst van Fatah, deze organisatie verantwoordelijk kan worden geacht voor daden die gekwalificeerd kunnen worden als misdrijven of handelingen die onder artikel 1, F van de Vluchtelingenconventie vallen en er ernstige aanwijzingen bestaan dat hij in die hoedanigheid persoonlijk in verband kan worden gebracht met daden die onder artikel 1, F van de Vluchtelingenconventie vallen, hij - gelet op zijn verklaringen aangaande zijn functie en taken in de periode '87-'89 en het feit dat hij zich bewust was van hetgeen er met de door hem ontdekte infiltranten zou gebeuren nadat hij hen terugstuurde - in het bijzonder een substantiële bijdrage leverde aan foltering en liquidatie van infiltranten en bijgevolg medeplichtig is aan ernstige niet-politieke misdrijven in de zin van artikel 1, F (b) van de Vluchtelingenconventie, uit zijn verklaringen bovendien blijkt dat hij zich eigenhandig bezighield met het screenen, goedkeuren en doorsturen van personen die aanslagen en zelfmoordaanslagen dienden te plegen zodat er voldoende ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij wetens en willens medeplichtig was aan het faciliteren van (zelfmoord)aanslagen, daden die onder artikel 1, F (b) van de Vluchtelingenconventie vallen en die tevens kunnen beschouwd worden als terroristische daden of op zijn minst terroristische methoden of praktijken, die op hun beurt kunnen gekwalificeerd worden als handelingen die in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties in de zin van artikel 1, F (c) van de Vluchtelingenconventie, (ii) hij geen afdoende verschoningsgronden aanbrengt die kunnen doen besluiten dat hij niet betrokken was bij misdrijven en daden die onder artikel 1, F van de vluchtelingenconventie vallen of die hem vrijpleiten van zijn individuele verantwoordelijkheid daar (1) de vaststelling dat bepaalde daden of misdrijven gepleegd werden omwille van bepaalde politieke motieven niet betekent dat deze daden of handelingen niet kunnen worden gekwalificeerd als daden of misdrijven die onder artikel 1, F van de Vluchtelingenconventie vallen, (2) zijn claim dat er tijdens de periode dat hij werkzaam was voor de organisatie geen zelfmoordaanslagen effectief plaatsvonden evenmin kan aangenomen worden als een geldige verschoningsgrond vermits hij doelbewust meewerkte aan de organisatie van deze zelfmoordaanslagen en de enige reden waarom deze zelfmoordaanslagen niet plaatsvonden louter te wijten bleek aan het ingrijpen van de Israëlische veiligheidsdiensten of aan het verraderlijke handelen van de toenmalige Libische leider Qadhafi en (3) zijn stelling dat hij tegen zelfmoordaanslagen gekant is niet overeenstemt met de vaststelling dat hij zich persoonlijk bezighield met de organisatie van zelfmoordaanslagen en hij daarenboven zelf onmiddellijk zijn afkeer van zelfmoordaanslagen relateert door de stellen dat tijdens een oorlogsperiode alles mag, dat indien personen iemand vermoorden zij ook gedood mogen worden en dat volgens zijn leiders alles toegelaten was en (iii) de door hem voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen daar ze enkel een aanwijzing vormen voor zijn identiteit, herkomst, profiel en familiale situatie en geen van deze documenten enige informatie bevat waaruit kan worden geconcludeerd dat hij niet dient te worden uitgesloten van internationale bescherming.

2.5. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte herinnert de Raad aan artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2013/32/EU) dat lidstaten verplicht ertoe erover te waken dat dit *“daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden omvat, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU”*.

2.6. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hem (en zijn familie) in Hongarije de vluchtelingenstatus werd toegekend. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers beschermingsstatus en verblijfsstatus in Hongarije niet nader heeft onderzocht.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker door Hongarije op 20 november 2003 erkend werd als vluchteling

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de vluchtelingenstatus die aan verzoeker werd verleend slechts tijdelijk zou zijn, of deze status werd ingetrokken of opgeheven. Het administratief dossier bevat geen informatie waaruit zou blijken dat verzoekers jarenlange verblijf in België, en/of zijn verzoek om internationale bescherming in België tot gevolg heeft dat de vluchtelingenstatus in Hongarije is ingetrokken of opgeheven.

Er is geen informatie voorhanden over de mogelijkheden voor verzoeker om terug te keren naar Hongarije. Uitgebreide en actuele informatie over de situatie van personen met de vluchtelingenstatus in Hongarije subsidiaire ontbreekt eveneens.

Dit maakt het voor de Raad onmogelijk om te oordelen of desgevallend toepassing kan worden gemaakt van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“(…)

§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(..)”

Indien een verzoeker reeds in een andere lidstaat van de Europese Unie internationale bescherming geniet, wordt immers vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België daar hij in de andere lidstaat reeds bescherming geniet.

Hoewel dit artikel pas in werking trad na het nemen van de bestreden beslissing, is de Raad gehouden tot een *ex nunc* onderzoek van de vigerende juridische gronden.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 februari 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS